

เอ็กซ์ไฟล์เดือนมกราคม ๒๕๕๑

นกดอร์ XL B 737-8BK-G-OXLC และ B 737-8Q8 G-XLAI จาก XL Airways, B737-4YO HS-DDL นกสีเขียวมรกต

ปัจจุบัน มีอากาศยาน Boeing 737-800 สองลำที่ประจำการบินในสายการบินของไทย ผมมีรูปของเธอสองลำจึงนำลงให้ดู และพบเธอบ่อย ๆ ที่ท่าอากาศยานดอนเมือง พร้อมนักบินชาวต่างชาติ เข้าใจว่า อาจเป็นนักบินที่ติดมากับอากาศยานที่เข้ามาทำการบิน หรืออาจเป็นผู้ฝึกให้นักบินไทยที่ยังอาจไม่คุ้นเคยกับอากาศยานรุ่นนี้ ด้วยความจุที่มากกว่าอากาศยาน B737 รุ่น 200 และ 300 ผมเชื่อว่า ส่วนใหญ่ เธอคงบินไปเชียงใหม่ ภูเก็ต หรือหาดใหญ่

B 737-8BK-G-OXLC (ซ้าย) และ B 737-8Q8 G-XLAI (ขวา) นกยักษ์สีขาว จาก XL Airways ที่มาพร้อมนักบิน และหัวหน้าลูกเรือชาวอังกฤษ พบเธอทั้งสองลำได้ทุกบ่อยที่ทำอากาศยานดอนเมือง

B737-4YO HS-DDL นกสีเขียวมรกต ยังไม่มีลวดลาย น่าจะเป็นอากาศยานที่เข้ามาประจำการบิน เช่นเดียวกับนกสีเหลือง ส้ม และน้ำเงิน ที่ได้เคยเล่าให้ฟังแล้ว

การเดินทางที่ไร้ความหวัง และเรื่องเล่าวันหยุด

เรื่องเล่าในเวลาที่จะเกือบจะสิ้นหวัง มีทั้งเรื่องวันหยุด และวันทำงาน ทุกเรื่องเกิดขึ้นในช่วงที่ผมกำลังเบื่อหน่ายตัวเอง สิ่งแวดล้อมตัว และชะตาชีวิต ยิ่งคิดมากเท่าไร ก็ยิ่งเบื่อหน่าย สุดท้ายต้องจบที่อยู่เฉย ๆ ให้ความเวลาและโชคชะตาทำหน้าที่ สุขภาพก็ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไม่เป็นใจ ผมกำลังคิดทบทวนว่า ผมเหมาะสมกับอาชีพครู หรือไม่ หรือว่า สิบกว่าปีที่ผ่านมามันก็แค่แกล้งหลอกตัวเองว่า เหมาะที่จะเป็นครู แท้จริงแล้ว ผมอาจเหมาะที่จะกลับไปทำงานเป็นวิศวกรหาเช้ากินค่ำเสียมากกว่า

๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เดินทางไปเปิดงานฝึกรถบรมาฯ ซึ่งเป็นกิจกรรมบริการวิชาการของคณะฯ ที่ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยฯ ที่อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี ใช้จ่ายขวา บนลงล่าง ๑ และ ๒ ทางหลวงที่กำลังขยายเป็น ๔ ช่องทาง ทำให้ต้องตัดต้นไม้ใหญ่ไปมากมาย ได้รูปเครื่องจักรกล และการทำงานก่อสร้างไปใช้สอนนักศึกษา ทั้งที่ไม่รู้ว่าจะยังสอนได้อีกนานเท่าใด ๓ และ ๔ ถนนในหมู่บ้าน และตำบล แม้จะคับแคบ และมีวัวควายเดิน แต่เป็นถนนคอนกรีตดูแล้ว การกระจายอำนาจบริหารไปสู่ท้องถิ่นน่าจะทำให้คุณภาพชีวิตประชาชนดีขึ้น หากงบประมาณทุกบาททุกสตางค์ถูกใช้ให้เกิดประโยชน์โดยไม่มีผู้ใดเบียดบัง

วันเสาร์ที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๑ ที่สวนชมม่าน สวนสาธารณะริมแม่น้ำน่านจังหวัดพิษณุโลก ผมชอบต้นไม้ใหญ่ที่เรียงรายริมถนน ใกล้ตลิ่งแม่น้ำ น่าจะเป็นต้นยาง หรือ ไม้จำพวกเดียวกับยาง เพราะเห็นดอกแห้งที่มีกลีบสามแฉกปลิวร่วงลงสู่พื้นเป็นระยะ ๆ

วันอาทิตย์ที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๑ กินข้าวกับลูกศิษย์ ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ ๔ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร (ใช้จ่ายขวา บนลงล่าง) ๑ เกரியงไกร คำพา จตุรงค์ คำขาว และนริยะ พรรณเชษฐ์ ๒ จตุรงค์ และนริยะ ฉายซ้ำ ๓ จตุรงค์ และกิติภูมิ จันทรสุริยศักดิ์ และรัชนุพรรณ คำพวง และ ๔ กิติภูมิ และเกரியงไกร ฉายซ้ำ

วันเสาร์ในสัปดาห์ถัดมา "ไหว้พระพุทธรชินราชในวันที่มีทุกข์" โดยมีลูกศิษย์ ภาณุวัฒน์ (จ้อย) ขับรถให้ พระอุโบสถ และพระปรารักษ์วัดพระพุทธรชินราช กำลังถูกบูรณะปฏิสังขรณ์ หลังจากที่ได้อุบายบูรณะปฏิสังขรณ์องค์พระไปเมื่อสองปีก่อน ส่วนซากพระอุโบสถและพระอิฐราส ที่อยู่ด้านหลังพระอุโบสถปัจจุบันซึ่งได้บูรณะปฏิสังขรณ์ไปเมื่อ ๔ ปีก่อนนี้ ปัจจุบันแล้วเสร็จ แลดูไม่งามสง่านัก เหตุเพราะในบริเวณวัดเต็มไปด้วยร้านค้า นอกจากนี้จะไม่น่าสนใจแล้ว ยังอาจเป็นเหตุให้ซากโบราณสถานเหล่านี้ชำรุดทรุดโทรม หรือเสียหายได้รวดเร็ว หรือมากกว่าที่ควร

๑ กุมภาพันธ์ ไปเยี่ยมชม 'ไอที สัจจร ของชุมชน IT Café' ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาชุมชน ที่โรงเรียนเมืองเดช อำเภอดุสิต จังหวัดอุบลราชธานี ห่างไปจากมหาวิทยาลัยราว ๒๐ กิโลเมตร บนทางหลวง ๒๔ (โชคชัย-เดชอุดม) โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนขยายโอกาส มีนักเรียนราว ๕๐๐ คนเศษ สอนตั้งแต่อนุบาลถึงชั้นมัธยม ๑ อยู่ห่างจากโรงเรียนมัธยมประจำอำเภอไม่กี่กิโล แต่แตกต่างกันสิ้นเชิงเรื่องความเจริญ หรือความพร้อม เด็กนักเรียนส่วนใหญ่อยู่เพียงลำพัง หรือกับญาติผู้สูงอายุ เพราะผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างแรงงาน หรือรับจ้างอื่น ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และทุก ๆ ภูมิภาค นอกเหนือจากความอึดอัดคับแคบ โรงเรียนนี้มีสิ่งคืออยู่มิใช่น้อย ห้องคอมพิวเตอร์ดี ระบบ LAN และระบบพื้นฐานวางไว้ค่อนข้างดี เครื่องคอมพิวเตอร์ราว ๒๐ เครื่องชำรุดเสียหายไปกว่าครึ่ง แต่ทราบว่าคุณครูใจดี มีเมตตา และมีความคิดสมัยใหม่ เพราะเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้ใช้ และเรียนรู้คอมพิวเตอร์อย่างคุ้มค่า ไม่หวงแหน อาคารเก่า ๆ ในโรงเรียน แม้ชำรุดทรุดโทรมไปตามสภาพ แต่ก็ดูเหมือนพยายามจะรักษาไว้ใช้งานสุดความสามารถ ทรงคุณค่า และเตือนความทรงจำให้หวนคิดถึงการศึกษาไทยในอดีตได้ดี (ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ อาคารเรียนสมัยเก่า เป็นอาคารไม้ยกพื้นสูง ปัจจุบันใช้เป็นอาคารกิจกรรมการเรียนรู้ ๒ และ ๓ ระเบียงด้านหน้า สะอาดสะอ้าน บ่งบอกถึงความพยายามที่จะดูแลรักษาไว้ใช้งาน จริยธรรม และจิตใจของผู้ใช้ อาคาร ๔ โรงอาหาร มีหลังคามุงสังกะสี พื้นดิน เพราะคงไม่มีเงินเทคอนกรีต ไม่มีไฟฟ้า โตะ และแผงขายอาหาร

เท่าคร่ำ บ่งบอกว่า คงไม่มีใครมีใครใช้งาน เห็นแล้วสะท้อนใจว่า เด็กส่วนใหญ่กินอาหารมาจากบ้าน ห่อข้าวไปกิน ที่โรงเรียน หรือไม่มีอาหารเที่ยงจะกิน ๕ อาคาร ไม้ยกพื้นต่ำ ๆ เปิดโล่งทั้งสี่ด้าน ใช้เป็นอาคารอเนกประสงค์ สำหรับกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ และ ๖ นักเรียนชั้นประถมกับกิจกรรมลูกเสือ และเนตรนารี หลายคนไม่มีแม่ รองเท้า ไม่มีชุดลูกเสือ หรือชุดเนตรนารี คิดต่อเถิดว่า ในห้อง และสมองของพวกเขาจะมีอะไรหลงเหลืออยู่บ้าง ท่านจึงไม่ต้องสงสัยว่า เหตุใดผมจึงอยากโกรธ และเกลียดลูกศิษย์ของผม ที่เป็นเด็กบ้านนอก ได้โอกาสดี มีกินมีใช้ มีโอกาสได้เรียนหนังสือสูง ๆ แต่ไม่ได้ใช้โอกาสที่แก่งแย่งมาจากคนอื่น ให้คุ้มค่า พวกเขา เหมือนคนเป็นหนี้ ประเทศไทย และคนไทย ที่ไม่เคยแม้แต่คิดจะใช้หนี้ สุดท้ายนี้ ผมขอยกย่องนักศึกษา และอาจารย์ผู้เสียสละเวลา และทุนทรัพย์ไปออกค่ายฯ ครั้งนี้ ด้วยจิตคารวะ

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนนี้ มีจดหมายจากลูกศิษย์ และคนรู้จักยังคงมากกว่าปกติ เช่นสามสี่เดือนที่แล้วมา ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเช่นกัน คิดเหมือนเดิมว่า มีจดหมาย ดิกว่าไม่มี หลายคนที่ยื่นมาเตือนความจำ เพราะจากกันไปหลายปี ต้องขอขอบคุณที่ยังกรุณาระลึกถึง

01/25/08 1:57 PM

สวัสดิ์ศึกรับอาจารย์ที่เคารพ กระผมเป็นศิษย์เก่า ม.มหานคร ได้เรียนวิชาการออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก กับอาจารย์ และอีกหลายวิชา อาจารย์สอนดีมากครับ และให้ความรู้เสริมนอกวิชาเรียนที่กระผมชอบมาก ปัจจุบันทราบว่าอาจารย์สอนอยู่ม.ที่อุบลราชธานี กระผมได้เข้าไปในเว็บไซต์ ... เข้าไปเพื่อหาดาวนโพลโคโปรแกรม การออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก ก็ได้มาหลายตัวมาทดลองใช้ดู รวมทั้งของอาจารย์ด้วย ของอาจารย์ดีมากเลยครับ แต่มันไม่ครบทั้งหมด (อยากได้ตัวอื่นส่วนอื่นด้วย) สุดท้ายนี้ ขอให้อาจารย์มีสุขภาพแข็งแรง เป็นแรงใจให้ลูกศิษย์ ในการต่อสู้ต่อไปนะครับ ด้วยความรักและเคารพอย่างสูง เด็กมหานคร คนไม่เก่ง ขอบคุณครับ prakarn thongsri prakarn_en@hotmail.com

สถาพรตอบ ขอบคุณครับ แม้อยู่ห่างไกลจากกันไปนานยังไม่ลืมกัน ผมชื่นชมลูกศิษย์ที่เป็นคนดีดี มิได้ชื่นชมคนเก่ง หากจะ Download อะไรไปใช้ทำงาน ให้ไปที่เวบไซต์ผมได้ เพราะมีการปรับปรุงเสมอ จะได้สิ่งที่ทันสมัยเสมอที่ www.sdhabhon.com หากขาดเหลืออะไรก็เมล์บอก จะส่งไปให้ หากมี ขอให้ประสบความสำเร็จ และ โชคดี สวัสดิ์ศึกรับ

Date: Wed, 23 Jan 2008 20:03:56 +0700

เรียน อาจารย์สถาพร ที่เคารพ ผมจตุรงค์น๊ะศรีรับอาจารย์ ผมได้ส่งรูปวันที่อาจารย์นัด Meeting มาด้วยนะครับ แล้วก็รูปของ ข้อต่อ Copper ตัวลูกของ Hydraulic ใน Slip form ที่ติดตั้งกับเหล็ก Jack rod (เป็นเหล็กชุบแข็งพิเศษ) การร้อยลวดเคเบิลในพื้น Post tension หัวสลิง แม่แรงดึง Post tension แผ่น Precast wall (ใช้พื้นที่เยอะครับ ผมต้องส่งมาหลาย ๆ mail นะครับอาจารย์ ต้องขออภัยในความไม่สะดวกนะครับ) อยากได้รูปไหนเพิ่มเติมบอกได้นะครับ จะพยายามหามาครับ kamechiro7@hotmail.com

สถาพรตอบ ว่าผมจะส่งรูปให้ ขณะนี้นั่งรอลุ้น ฏown load ไฟล์คงใหญ่มากนะครับ จึงใช้เวลาค่อนข้างนาน ขอบคุณครับ ฝึกงานเสร็จก่อนกลับ มน. เชิญทุกท่านอีกครั้ง

01/21/08 4:19 PM >>>

Dear Khun Sdhabhon Greeting.It was a great pleasure to meet and discussed with you last week. Eventhough it has been almost 10 years since we last met, your looks are still be the same. On the contrary, I am getting old with so many white hair.I've just had a chance to look at your web site finding many interesting topics and issues located in there. To my opinion, this is the best way to spread your technical knowledge, experiences and your

ideas to others in broad channel. Your students are lucky to have an excellent teacher and advisor like you. Well, nothing to say much for now but wish you always be prosper and healthy. Respectfully yours, Tanin>>>
"Tanin Subboonrueng" tanins@hemaraj.com

ตอบ ฯลฯ อ่านไม่ออกหรือ แต่พอเค้าได้ว่าเป็นอีเมลล์ แน่ ๆ ฯลฯ ถึงอย่างไรก็ขอขอบคุณที่กรุณาส่งเมลไปให้อ่าน
แหม คงต้องใช้เวลาเป็นปี ๆ กว่าจะแปลได้หมด ขอให้โชคดีมีทรัพย์สินมั่งคั่งนะ ขอขอบคุณครับ

ป.ล. คุณชนินทร์ ทรัพย์บุญเรือง เป็นวิศวกรรุ่นน้อง จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เคยทำงานในบริษัทเดียวกัน
ตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๓๐ และย้ายไปทำงานที่อีกบริษัทหนึ่งในเวลาใกล้เคียงกันจนถึงราว พ.ศ. ๒๕๓๒ คุณชนินทร์ ก็
เปลี่ยนไปทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์จนกระทั่งผ่านวิกฤติเศรษฐกิจ และถึงปัจจุบัน เหตุเพราะคุณชนินทร์ ได้ศึกษา
ต่อทางด้านบริหารธุรกิจด้วย จำได้ว่าหนึ่งในหลายงานที่ร่วมงานกับคุณชนินทร์คืองานออกแบบถนนของกรม
โยธาธิการ (เดิม) โดยคุณชนินทร์เป็นวิศวกรออกแบบระบบระบายน้ำ และผมเป็นวิศวกรทาง และวิศวกร
โครงสร้าง ในตำราของผม ได้ขอบคุณคุณชนินทร์ไว้ด้วย ในฐานะผู้ตรวจสอบตารางคำนวณ (Spreadsheet) ตั้งแต่
สมัยเขียนบน Lotus 123 และ Quattro-Pro ผมพบคุณชนินทร์โดยบังเอิญ ระวังเดินทางไปสอนหนังสือที่
พิษณุโลก วันนี้ ไม่ต้องบอกก็ทราบว่าคุณชนินทร์รั่วรูดสุขสบายไปแล้ว ต่างกับผมที่ไปเป็นครูสอนหนังสือ จน
บ๊ายบายบ้าง ทุกข์บ้าง สุขบ้าง ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไปวัน ๆ

Tue, 15 Jan 2008 17:20:26 -0800

สวัสดีวันครูค่ะอาจารย์ (๑๖ มกราคม) ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อาจารย์นับถือ คຸ້ມครองให้อาจารย์มีสุขภาพแข็งแรงหายจากโรคภัยทุกโรค มีความสุขมาก ๆ นะคะ ขอขอบคุณสำหรับความรู้และความหวังดีที่มีให้ลูกศิษย์ทุกคน วันข้างหน้าหากกล้วยมีโอกาสทำความเป็าหมายให้เป็นจริง (เป็นครูสอนเด็ก ๆ) กลัวจะเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่ากล้วยมีอาจารย์ ชื่อ อาจารย์สถาพร โภกา เป็นแบบอย่างที่ดีที่กล้วยใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ป.ล.กล้วยส่งรูปที่ถ่ายคู่กับอาจารย์ก่อนจบ ปริญญาตรี เมื่อ ๕ ปี ที่ผ่านมาแนบมาด้วยค่ะ ด้วยความเคารพ อย่างสูงลูกศิษย์ MUT นางสาวกมลภัทร(สมหิง) ศรีนวลขาว khaow_numwa@yahoo.com

สถาพรตอบ ผมเพิ่งหาวิธีอ่านข้อความในเมลล์ ของสมหญิงออก (อ่าน Font ไม่ออก) เพราะต้องนำลงในเอ็กเซลไฟล์ ขอขอบคุณครับที่ยังกรุณาเป็นห่วงใย ทั้งปีใหม่ และวันครู (ซึ่งน้อยคนจะจำได้) ผมตั้งใจจะส่งปฏิทิน สดส ไปให้ แต่พอวันนี้ค้นที่อยู่ พบแต่ที่อยู่ Site งานเดิม (อุโมงค์ระบายน้ำฯ) ซึ่งนานหลายปีแล้ว จะส่งไปสงขลาก็คงไม่ได้รับ ช่วยกรุณาบอกที่อยู่ทีกรุณหะครับ แม้จะผ่านไปหนึ่งเดือนแล้ว แต่ก็ยังได้ใช้อีก ๑๑ เดือน ป.ล. รูปน่าจะถ่ายที่หน้าห้องภาควิชาที่ชั้น ๕ ตึก D นานมากจนจำไม่ได้ เสียดายที่สวมผมน่าจะยืมอาจารย์ชาญพนัน

Thu, 17 Jan 2008 14:49:53 +0000

รบกวนขอคำแนะนำจากอาจารย์ครับ กราบสวัสดี อาจารย์สถาพร ผมมีเรื่องอยากขอคำแนะนำจากอาจารย์ครับคือว่าทางบริษัท ที่ผมทำงานอยู่จำเป็นต้องส่งวิศวกรจากที่นี่ไปที่ Site ต่างประเทศ คือประเทศบาห์เลนเพื่อไปคอยประสานงานเรื่องงานที่เราออกแบบและงาน Geometric Control ซึ่งเจ้านายเขาเห็นว่ารุ่นที่ ๆ ของผมเขาก็ที่เพิ่งแต่งงาน และถามความสมัครใจไม่มีใครอยากไปเลย ดังนั้นขอเสนอนั้นจึงตกมาที่ผมครับ ถึงแม้ว่าผลตอบแทนที่เขาเสนอมาก็ให้แทบจะไม่แตกต่างจากที่เคยได้อยู่มากนักกับตอนที่อยู่ที่นี้ อาจจะเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ใครหลายคนไม่ออกไปและตอบปฏิเสธได้ในทันที โดยแทบไม่ต้องคิด แต่ผมก็คิดมาสองวันแล้วครับตามจริงว่าจะตอบปฏิเสธไปแล้วแต่รู้สึกกังวลใจ เลยเขียนจดหมายมาขอคำแนะนำจากอาจารย์เพื่อประกอบการตัดสินใจอีกครั้ง การที่ผมไม่เคยควบคุมงานก่อสร้างเคยแต่นั่งออกแบบในบริษัทมันทำให้ผมขาดความมั่นใจในการออกไปทำงานที่นั่นครับ ก็เลยอยากขอคำแนะนำจากอาจารย์หน่อยครับผม ด้วยความเคารพอย่างสูง นายเศรษฐา ศิริเงินวง deaw_s@hotmail.com

สถาพรตอบ หากเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ คือ หกเดือน ถึงหนึ่งปี ก็น่าจะไปได้ เพราะถือว่า ซื่อใจ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่แปลกใหม่ คุ่มค่า หากนานกว่านั้น ก็อาจบอกว่ามีภาระ แต่ขอ หรือยินดีไปช่วย ไม่เกินหนึ่งปีแล้ว บริษัทค่อยพอมีเวลาหาคนไปแทน ในห้าหกปีนับแต่นี้ ศูนย์กลางอุตสาหกรรมก่อสร้างเอเชียอยู่ที่ตะวันออกกลาง โดยเฉพาะในคูไบ มีวิศวกรไทยไปทำงานหลายคน แต่หากเป็นคนไทยในอนาคต ก็ควรกลับมาทำงานเมืองไทย ชีวิตคน โดยเฉพาะในการทำงาน เลือกล้มไม่ได้ ผมไปสอนหนังสือ เงินเดือนก็หายไปหลายเท่า รวมสิบปี ก็อาจสามารถซื้อชีวิต และความสุขสบายได้ จนถึงทุกวันนี้ยังไม่มีคำตอบว่าทำไปทำไม หรือเพื่อใคร เหมือนคนสั้นคิดหรือคิดไม่ได้ อาจเพราะผมโง่เขลาเกินไป

Fri, 18 Jan 2008 04:07:08 +0000

ขอบพระคุณอาจารย์มากครับขอบคุณสำหรับคำแนะนำที่ดีๆของอาจารย์อ่านแล้วทำให้ผมตัดสินใจอะไรได้หลายอย่างและ รู้สึกอบอุ่นมีกำลังใจ เพิ่มมากขึ้นมากเลยครับผม ด้วยความเคารพอย่างสูง นายเศรษฐา ศิริเงินยวง deaw_s@hotmail.com

Wed, 16 Jan 2008 00:33:49 +0700

กราบเรียนอาจารย์สถาพรครับ หวังว่าอาจารย์จะสบายดีนะครับ เนื่องจากวันนี้เป็นวันครูครับ (๑๖ มกราคม) ผมก็เลยอยากจะอวยพรให้ครูสถาพรมีแต่ความสุข มีสุขภาพที่แข็งแรง เป็นร่มโพธิ์ ร่มไทรให้ ลูกศิษย์ได้พักพิงครับ ผมจดจำคำสอนของครูเสมอ พระคุณของครูชาตินี้ ผมคงชดใช้ไม่หมด เพราะหากไม่มีครู ผมคงไม่มีวันนี้ ขอบพระคุณมากครับ ด้วยความเคารพอย่างสูง วัชร สุระวงศ์ วิศวกรโยธา รุ่นที่ ๒ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี watchara2000@gmail.com

สถาพรตอบ มีลูกศิษย์จำนวนน้อยมากที่จะรู้ หรือจำวันครูได้ ขอขอบคุณที่กรุณาระลึกถึง ผมป่วยตั้งแต่ก่อนปีใหม่ ยิ่งได้พักผ่อนก็ยังไม่หาย หลายคนแยกแยะไม่ออกว่า สอนหนังสือ และสอนคนแตกต่างกันอย่างไร ความจริงก็คือ สอนหนังสือง่ายกว่าสอนคน อย่างไรก็ตาม หากเป็นไปได้ก็ต้องสอนทั้งหนังสือ และคน เพราะเป็นหน้าที่ครู ขอให้ประสบความสำเร็จความสุขความเจริญเช่นกัน ขอขอบคุณครับ สถาพร

Wed, 16 Jan 2008 13:15:40 +0700

สวัสดีครับอาจารย์ ผมติดตามโฮมเพจของอาจารย์ มานานแล้วครับ และติดตามความเคลื่อนไหวของอาจารย์อยู่เรื่อยๆมานานแล้ว ผมเป็นศิษย์เก่าที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มีโอกาสได้ เรียนกับอาจารย์ในหลาย ๆ วิชา ผ่านมาเป็นสิบปีแล้วผมรู้สึกดีใจที่ผมได้เรียนกับอาจารย์และอาจารย์อีกหลาย ๆ ท่านที่มีความเป็นคุณครูจริง ๆ ผมได้นำความรู้ที่ได้ จากอาจารย์ไปใช้ในการทำมาหาเลี้ยงชีพ เป็นวิศวกรตัวเล็กๆ แต่ก็มีความสุขดีครับ แล้วตอนนี้สุขภาพของอาจารย์ เป็นอย่างไรบ้างครับสบายดีหรือเปล่าครับ รักษาสุขภาพนะครับคุณครู ใกล้จะถึงวันครูแล้วครับศิษย์เก่าคนนี้ขอน้อมระลึกถึงบุญคุณของคุณครูครับ ด้วยความเคารพครับ ขอขอบคุณครับ Chanyut Hosiri yut390@gmail.com

สถาพรตอบ เสียจากคนที่ห่างไกลทำลายความเจ็บปวดได้ น่าดีใจและปลื้มใจอย่างประหลาดที่แม้ จะจากกันมานานมากแล้ว ก็ยังกรุณาระลึกถึง ขอขอบคุณครับ ผมเองก็มีหนทางไปของตนเอง เหมือนอาจารย์ท่านอื่น ๆ และลูกศิษย์ จนถึงทุกวันนี้ ยังไม่รู้ว่า เมื่อใดจะได้หยุดพัก อาจเพราะเป็นบุญกรรม ขอให้โชคดีและประสบความสำเร็จตลอดไป เช่นกันนะครับ

Tue, 15 Jan 2008 21:30:22 -0800

ขอไหว้ครูเนื่องในวันครูครับ ปาเจราจริยา โหนดิ คุณุตตราวุธสาธิตา ข้าขอประณตน์อ้อมสักการ บูรพคณาจารย์ ผู้ก่อปรเกิดประโยชน์ศึกษา ทั้งท่านผู้ประสาทวิชา อบรมจริยา แก่ข้าในการปัจจุบัน ข้าขอเคารพอภิวันท์ ระลึกคุณ

อนันต์ ด้วยใจนิยม บูชา ขอเดชกตเวทิตา อภิวิริยะพา ปัญญาให้เกิดแตกฉาน ศึกษาสำเร็จทุกประการ อายุยืนนาน อยู่ในศีลธรรมอันดี ให้ได้เป็นเกียรติเป็นศรี ประโยชน์ทวี แก่ชาติและประเทศไทยเทอญ ปัญญาฯ ทดิกะเรเต เต ทิน โนวาเท นามามิง ขออาราธนาคุณพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของคนไทย จงดลบันดาลให้อาจารย์มีสุขภาพ แข็งแรงตลอดไป ผ่านอุปสรรคทั้งปวงไปได้ด้วยดี หากศิษย์กระทำให้ไม่ได้กับอาจารย์ทั้งด้วย กาย วาจา ใจ ศิษย์ขอ ขมา ณ ที่นี้ด้วยครับ ขอให้อาจารย์พักผ่อนมากๆ และขอให้มีความสุขตลอดไปครับ ด้วยความเคารพอย่างสูง เกรียงศักดิ์ เสงี่ยมวัฒน์ kriengsak_eec_cm@yahoo.com

ขอบคุณครับ ที่กรุณาระลึกถึง ปีใหม่ผมป่วย เพิ่งจะค่อยๆ ทุเลา เป็นเรื่องธรรมดาไปเสียแล้ว ขอให้โชคดีและ ประสบความสำเร็จตลอดไป เช่นกันนะครับ สถาพร

Mon, 14 Jan 2008 17:05:14 +0700

อยากอวยพร ปีใหม่ และ ใกล้เคียงวันครู ผมไปเจอหนังสือ ธรรมมะของหลวงปู่ชา ผมเลยคิดถึงครูเพราะผมตั้งใจจะให้ ครู เพื่อเป็นการขอบคุณที่ครูทำงานหนักเพื่อนักศึกษา และมหาลัย (แต่ผมหามัน ไม่พบ และคิดเอาเองว่าครูคง ชอบ) ผมชอบรูปแบบการใช้ชีวิตของครู มาก ๆ (ผมได้ขียนมาคร่าว ๆ) และติดตามครูเสมอมา ผมคิดถึงครูเสมอ และขอให้ครูสุขภาพแข็งแรงอยู่ยืนหยัดสร้างสรรค์ หลายอย่างที่ครูอยากทำเพื่อเป้าหมาย ที่ครูหวัง (และผมก็หวัง และ ขอเป็นกำลังใจ จากลูกศิษย์เกียรติอุบลที่ไม่เคยเรียนด้วยกันเลย (แต่ก็เคารพอย่างสูง) vichan_lal@hotmail.com สถาพรตอบ ขอบคุณครับนานมาแล้วที่ไม่มีใครเรียกว่าครู คำว่าครูก็ฟังดูเรียบง่าย และมีความหมายสูงส่งจนไม่ อาจเอื้อมว่าผมจะเป็นครูที่ดีได้ ผมคุ้นเคยกับนามสกุลลาคุณ อาจเพราะแปลก แต่ก็ไม่แน่ใจว่าได้เคยเห็น หรือรู้จัก ถึงอย่างไรก็ขอมอบขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง ที่แม้จะไม่ได้มีโอกาสเรียน หรือสอน แต่ก็กรุณาระลึกถึงและอวยพรให้ ขอให้ประสบความสำเร็จ และ โชคดีเช่นกันครับ

Date: Mon, 14 Jan 2008 15:38:50 +0700

ขอให้ครูแข็งแรง ต่อต้านความเปลี่ยนแปลงของ ธรรมชาติ และเป็นครูผู้เปี่ยม ด้วยจิตวิญญาณ แห่งการสร้างสรรค และ ผู้กล้าแห่งการเปลี่ยนแปลง จากลูกศิษย์ เกียรติอุบล ผู้เคารพเสมอมา vichan_lal@hotmail.com

สถาพรตอบ ขอบคุณครับ วันเวลาผ่านไป ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป พลังก็เหมือนกัน เหมือนหนังละคร ที่สักวันก็ต้อง จบคุณครับ

01/07/08 3:21 PM >>>

สวัสดีปีใหม่ครับอาจารย์ สุขภาพแข็งแรงน่ะครับ sakda choone civil_choo@hotmail.com

สถาพรขอบคุณครับ ที่กรุณาระลึกถึง ปีใหม่ผมป่วย เพิ่งจะค่อยๆ ทุเลา แต่ก็ทำงานปกติ เพราะป่วยเป็นเรื่องธรรมดา ไปเสียแล้ว ขอให้โชคดีและประสบความสำเร็จตลอดไป เช่นกันนะครับ

01/16/08 12:33 AM

กราบเรียนอาจารย์สถาพรครับ หวังว่าอาจารย์จะสบายคืนะครับ เนื่องจากวันนี้เป็นวันครูครับ (๑๖ มกราคม) ผมก็เลยอยากจะอวยพรให้ครูสถาพรมีความสุข มีสุขภาพที่แข็งแรง เป็นร่มโพธิ์ ร่มไทรให้ ลูกศิษย์ได้พักพิง ครับ ผมจดจำคำสอนของครูเสมอ พระคุณของครูชาตินี้ ผมคงจะใช้ไม่หมด เพราะหากไม่มีครู ผมคงไม่มีวันนี้ ขอบพระคุณมากครับด้วยความเคารพอย่างสูง วัชระ สุระวงศ์ วิศวกรโยธา รุ่นที่ ๒ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี" วัชระ สุระวงศ์" watchara2000@gmail.com

สถาพรตอบ ขอบคุณครับ ที่กรุณาระลึกถึง ปีใหม่ผมป่วย เพิ่งจะค่อยทุเลา แต่ยังคงทำงานปกติ เพราะป่วยเป็นเรื่องธรรมดาไปเสียแล้ว ขอให้ประสบความสำเร็จตลอดไป เช่นกัน

Saturday, January 12, 2008 12:49:12 PM

เรียนท่านอาจารย์สถาพรที่เคารพ ขอโทษทีที่ตอบ Mail ช้ามาก เพราะไปอยู่ต่างจังหวัดตั้งแต่ก่อนปีใหม่ จนถึงเมื่อ ๒ วันนี่เองครับ ยุ่งมาก (ตามเคยครับ) เหนื่อยมาๆๆๆ ครับ เรื่องการสอนที่อุบลราชธานีนั่น ถ้ามีความเป็นไปได้ก็คงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ครับ เพราะก่อนหน้านั้นวันศุกร์มีคิวเต็มหมดแล้วครับ (สอนที่เกษตรมหาสารคาม และขอนแก่นครับ) เต็มวันตามเคยครับ หาก OK ช่วย Confirm ด้วยนะครับ หัวข้ออาจจะเป็น "สุวรรณภูมิ" และ "ติดอาวิธทางปัญญา" ครับ ค่อย ๆ คิดอีกทีก็ได้ครับ ส่วนเรื่อง (...) จะโทรศัพท์ไปคุยครับ รับรองว่าผมได้กวนคุณเพื่อประเทศชาติ แน่นอนครับ ยอดเยี่ยม เทพธรรานนท์

สถาพรเขียน กราบเรียนที่ยอดเยี่ยมครับ กระผมได้เคยแจ้งเบอร์ email ของกระผมให้พี่แล้วครั้งหนึ่ง แต่เข้าใจว่ากระผมส่งผิด ครั้งนี้ ได้ e-mail พี่จากคุณคมกฤษ จึงขออนุญาตเรียนพี่ทราบอีกครั้งครับกระผมยินดีรับใช้ในทุก ๆ เรื่องครับ และในเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ (วันศุกร์) หากพี่พอมีเวลาว่างที่จะกรุณาไปบรรยายให้นักศึกษาชั้นปี ๓ และ ๔ ที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี พี่ก็จะเป็นอย่างยิ่งครับ เพราะว่างเว้นมา ๒ ปีแล้ว และบรรยายเรื่องอะไรก็ได้ครับ ไม่มีหัวเรื่อง ขอแสดงความนับถืออย่างสูง สถาพร โภคา

Thu, 10 Jan 2008 03:58:41 -0800

กราบสวัสดิ์ ปีใหม่ 2551 แต่ท่านอาจารย์ครับ ขอให้อาจารย์มีสุขภาพแข็งแรง มีความสุขมากๆ นะครับ ลูกศิษย์ อาณัติ จันทร์เต็มดวง anutdchan@yahoo.com

สถาพรตอบ ขอบคุณยิ่งครับ จากกันนานแล้วยังอุตสาห์ห่วงใย ขอให้โชคดีเช่นกันนะครับ

Tue, 1 Jan 2008 11:20:38 +0000

สวัสดิ์ปีใหม่ครับอาจารย์ สถาพรปีใหม่ ๒๕๕๑ นี้ ขอให้อาจารย์มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงครับ อวยพรเท่านั้นแหละครับ เพราะอันอื่นคนอื่นเขาอวยเพราะเขอะแล้ว อันที่จริงก็ว่าจะแนบไฟล์ภาพของอาจารย์คนที่สอนส่งไปนะด้วยครับ พอคิดว่าลืมเอามาด้วย - - " ว่าจะส่งเมลไปอีกทีนะครับ เผื่อว่าอาจารย์จะยังจำได้พี่พล กุลสุทธิ์ wake_upll@hotmail.com

สถาพรตอบ สวัสดิ์ครับ ขอบคุณครับที่ยังระลึกถึงและเป็นห่วง หายไปนาน ผลการเรียนเป็นอย่างไรบ้าง จะอย่างไรก็ตามขอให้ประสบความสำเร็จ ทั้งเรื่องเรียน และเรื่องอื่น ๆ ให้ท่องไว้ในใจเสมอว่า อดทน และตั้งใจจนกว่าจะเรียนจบ สวัสดิ์ครับ

Tue, 1 Jan 2008 03:32:08 +0000

สวัสดิ์ครับ อาจารย์สถาพร โภคา เนื่องในวาระขึ้นปีใหม่ ๒๕๕๑ผมขอให้อาจารย์มีสุขภาพที่แข็งแรง มีความสุขตลอดทั้งปีอาจารย์เดินทางบ่อยโดยเฉพาะมาสอนหนังสือ ก็ขอให้อาจารย์เดินทางอย่างปลอดภัยไม่มีอุปสรรคใดๆ นะครับ รักและเคารพ กมลรัตน์ เฌรบางแก้ว liey_civil@hotmail.com

สถาพรตอบ ขอบคุณกมลรัตน์ที่กรุณาเป็นห่วง และระลึกถึง ขอให้โชคดีตลอดปี ๒๕๕๑ และตลอดไป หากเรื่องดวง มีคนทำนายว่า ผมอยู่กับที่แล้วไม่ไค ต้องเดินทางไปเรื่อย ๆ ไม่มีวันหยุด จะยิ่งดี เท็จจริงอย่างไรไม่รู้ แต่ว่าอายุมากขึ้น ก็เหนื่อยมากขึ้น ไม่รู้ว่าจะทนไปได้อีกสักเท่าไรขอบคุณและสวัสดิ์ครับ

Hat-off Great Teacher Last Drama วิโรฒ ศรีสุโร

เช้าวันอาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผมได้รับเมลล์จากอดีตนายคณบดีสมาคมสถาปนิกสยาม ผู้ซึ่งเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงของเมืองไทย ผมรู้จักชื่อเสียงท่านมานานตั้งแต่สมัยยังเรียนหนังสือ ช่วงนั้นจำได้ว่าท่านกลับจากต่างประเทศใหม่ ๆ เมื่อยี่สิบปีที่แล้วมา รู้จักท่านมากยิ่งขึ้น เพราะเพื่อนร่วมงาน ซึ่งมีน้องสาวเป็นสถาปนิก และเคยร่วมงานกับท่าน เล่าให้ฟังถึงความซื่อตรงจริงจังของท่าน ผมเคยสงสัยว่า คนอะไร ทำไม่จึงพูดอะไรได้อย่างที่รู้สึกนึกคิดโดยไม่เกรงว่า จะทำให้ใครเกลียดชัง

เมลล์ที่ท่านเขียนถึงผม และเอกสารแนบ เป็นการเขียนถึงเรื่องการจากไปของครูใหญ่สถาปนิกผู้หนึ่ง ซึ่งก็อยู่ใกล้ ๆ ผมเหลือเกิน ราวหนึ่งปีที่ผ่านมา ท่านฝากฝั่งนักศึกษาปริญญาเอกทางด้านสถาปัตยกรรมให้ผมช่วยดูแลระหว่างท่านไปรักษาตัว วันนี้ กลายเป็นผมมีลูกศิษย์สถาปนิกที่จบปริญญาเอกคนแรกแล้ว ผมพบอาจารย์ใหญ่บนรถเข็น เมื่อเดือนที่แล้ว ไม่ได้บอกท่านว่า ผมทำหน้าที่แทนอาจารย์ และภารกิจแล้วเสร็จเรียบร้อยดี เพราะผมมีว แต่บอกท่านว่า อยากเห็นอาจารย์มีลมหายใจอีกอย่างน้อยยี่สิบปี เพื่อสานต่องานลายเส้น ที่ท่านเคยปรารถนามานานว่า อยากจะรวบรวมจัดแสดงให้เป็นเรื่องเป็นราว

ฝรั่ง เขาจะยินดีนักฟุตบอลที่ทำประตูได้สามประตูในเกมเดียวกัน เรียก Hat trick แต่หากจะแสดงความเคารพอย่างสูงสุดแก่ผู้จากไป เขาใช้ว่า Hat-off หรือถอดหมวกโค้งศีรษะให้นั่นเอง ต่อไปนี่เป็นเมลล์ และข้อเขียนของอาจารย์ (พี่) ยอดเยี่ยม เขียนถึง รศ.ดร.วิโรฒ ศรีสุโร

Date: Sat, 2 Feb 2008 22:22:02 +0700

เรียนอาจารย์สถาพรครับผมมีบุญที่ได้รู้จักกับครูและศิลปินผู้ยิ่งใหญ่.... วิโรฒ ศรีสุโร เพราะไปสอนหนังสือที่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อยี่สิบกว่าปีที่แล้ว พี่วิโรฒเป็นผู้อธิบายให้ผมเข้าใจศิลปะอิสานและลักษณะจุดเด่น จุดด้อย จุดเป็น จุดตาย จุดเปลี่ยน ของนักศึกษาขอนแก่น เป็นผู้ที่ทำให้ผมมีความพร้อมที่จะเป็นครูอิสานมากขึ้น เกือบทุกครั้งตอนเช้าครูที่ผมเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปถึงขอนแก่น ผมจะเข้าไปนั่งในห้องเล็ก ๆ และรก ๆ ของพี่วิโรฒ เพื่อรับทราบและเรียนรู้ในการเป็นครูที่ดีและเหมาะสมกับนักศึกษาขอนแก่น พี่วิโรฒ พูดตรงและแรง ทำให้ข้อมูลทั้งหลายผ่านเข้ากะโหลกผมได้ง่าย และเอาข้อมูลไปใช้กับการสอนได้เสมอ พี่วิโรฒจากไปเมื่อวานนี้ และผมได้เขียนถึงพี่วิโรฒตาม Attached file ที่แนบมา ผมเขียน ๒ ฉบับ เป็นฉบับสั้น และยาว จึงขอส่งมาให้ท่านครับ ยอดเยี่ยม เทพทรานนท์

สถาพรตอบ กราบเรียนอาจารย์ (พี่) ยอดเยี่ยมครับ บ่ายวันศุกร์ ก่อนเดินทางไปสอนหนังสือที่พิษณุโลก หลายชายอาจารย์วิโรฒ (ศศ.ดร.นท แสงเทียน) บอกผมว่าคุณลุง (อาจารย์วิโรฒ) คงมีลมหายใจได้อีกไม่นานนัก เพราะแรงดันเลือดตก ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล และทุกคนเดินทางไปเฝ้าดูอาการที่ขอนแก่นแล้ว และอาจารย์มาถึงอาจารย์นท และครอบครัวด้วย ผมฟังแล้วนั่งเงียบ ไม่ใช่เพราะเสียดายค่าเครื่องบิน แต่เพราะพຽນนี้มันมีศิษย์เรียนอยู่กว่าร้อยคน ผมรู้สึกว่าการกำลังทำผิด แต่พยายามยกเอาเรื่องหน้าที่ของครูมาเป็นข้ออ้าง ค่อยดีขึ้นบ้าง เมื่อได้อ่านข้อเขียนของอาจารย์ยอดเยี่ยม ผมแม้อยู่ใกล้อาจารย์ แต่ก็เหมือนไกล ได้มีโอกาสเดินทางไปเยี่ยมเยียนกับท่านครั้งหนึ่ง และไปประชุมที่กรุงเทพฯ อีกครั้งหนึ่ง จึงได้ทราบว่า อาจารย์มิใช่เป็นเพียงสถาปนิก หรือศิลปิน เป็นนักนิรุกษศาสตร์ ที่รู้รากเหง้าที่มาของภาษา และถ้อยคำอย่างแตกฉาน คงอีกนานมากเหลือเกินกว่าคนไทยจะมีศิลปินเช่นนี้ กระผมกราบขอคุณข้อเขียนของท่าน และกราบขออนุญาตเผยแพร่ให้ลูกศิษย์อ่าน อย่างน้อยสุด เขาควรรู้จักความกตัญญู จริยธรรม ความเคารพยกย่อง ผูกพันที่เพื่อนร่วมวิชาชีพมิให้แก่กัน รวมทั้งชื่อเสียงผลงานของอาจารย์วิโรฒ ด้วยความเคารพอย่างสูงสถาพร โภคา

ป.ล. ต่อไปนี้เป็นชื่อเขียนของอาจารย์ยอดเยี่ยม เทพธรรานนท์ ที่แนบมาพร้อมจดหมาย (นักศึกษาผู้สนใจ พบที่ยอดเยี่ยม และฟังการบรรยายของท่านได้ในวันศุกร์ที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ เจ้าพระยา)

Great Teacher and the Last Drama... วิโรฒ ศรีสุโร

รศ.ดร.วิโรฒ ศรีสุโร ปรมาจารย์สถาปัตยกรรมแห่งลุ่มแม่น้ำโขง อดีตปรมาจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้ได้รับรางวัลเหรียญทองสถาปนิกสยามฯ

พี่วิโรฒ คือคนปัดดาณี เข้ามาเรียนกรุงเทพ แล้วฝังตัวอยู่ในอีสานมาเกือบ ๕๐ ปีมาแล้ว พี่วิโรฒ เป็นทั้งพี่ ทั้งครู และอาจารย์ ผู้ทำให้ศิลปะสถาปัตยกรรมอีสานถูกบันทึกและเป็นที่ยอมรับในประเทศไทย ตั้งแต่กระเบื้องเครื่องดินเผาถ่านเทียน โบสถ์ศาลาลอย (โบสถ์แรกที่รวมองค์ความรู้และศิลปะยุคโมเดิร์นกับวัฒนธรรมอีสานเข้าไว้ด้วยกัน จนได้รางวัลสถาปัตยกรรมดีเด่นเมื่อ ๓๐ กว่าปีที่แล้ว) พี่วิโรฒเริ่มชีวิตการเป็นครูที่เทคโนโลยีโคราช แล้วมาอยู่ขอนแก่น แล้วไปที่อุบลหลังเกษียณ ทั้งหมดของชีวิตพี่วิโรฒวนเวียนอยู่แต่อีสานทั้งสิ้น

พี่วิโรฒเป็นคนปากจัด ตรงไปตรงมา เชื่อมมั่นในตัวเองสูง ชอบเดินทาง บันทึก และดื่มเหล้า ...ระยะทางที่พี่วิโรฒท่องเที่ยวในภาคอีสานนั้นทะเลาะไปรุ่งไปหมด เพื่อหาภูมิปัญญาอีสาน เพื่อนำมาจดบันทึก สร้างสรรค์ และสั่งสอนศิษย์ หากรวมระยะทางที่พี่วิโรฒเดินทางในอีสาน คงจะเป็นระยะทางที่เดินทางรอบโลกได้หลายรอบทีเดียว

ผมมีบุญที่ได้รู้จักกับพี่วิโรฒ เพราะไปสอนหนังสือที่ ม.ขอนแก่น เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว พี่วิโรฒเป็นผู้อธิบายให้ผมเข้าใจศิลปะอีสานและลักษณะจุดเด่น จุดด้อย จุดเป็น จุดตาย ของนักศึกษาขอนแก่น เป็นผู้ที่ทำให้ผมมีความพร้อมที่จะเป็นครูอีสานมากขึ้น เกือบทุกครั้งตอนเช้าครูที่ผมเดินทางจากกรุงเทพ ไปถึงขอนแก่น ผมจะเข้าไปนั่งในห้องเล็กๆและรกๆของพี่วิโรฒ เพื่อรับทราบและเรียนรู้ในการเป็นครูที่ดีและเหมาะสมกับนักศึกษาขอนแก่น.... พี่วิโรฒ พูดตรงและแรง ทำให้ข้อมูลทั้งหลายผ่านเข้ากะโหลกผมได้ง่าย และเอาข้อมูลไปใช้กับการสอนได้เสมอ

พี่วิโรฒ เป็นครูที่ขอนแก่นจนเกษียณอายุ ขอนแก่นไม่จ้างพี่วิโรฒเป็นครูต่อ พี่วิโรฒจึงไปสอนหนังสือที่อุบลราชธานี และเป็นผู้ก่อตั้งคณะศิลปะประยุกต์และการออกแบบผลิตภัณฑ์ ม.อุบลราชธานี และเป็นคณบดีคนแรกและปัจจุบัน

เมื่อ ๒ ปีที่แล้ว พี่วิโรฒ ศรีสุโร รู้สึกปวดขา ก็เลยไปหาหมอนวด แต่ก็ไม่หาย พี่วิโรฒจึงไปหาหมอ และผลการตรวจก็พบว่าพี่วิโรฒนั้นป่วยเป็นโรคมะเร็งที่กระเพาะอาหาร และลามเข้ากระดูก จึงทำให้ปวดขา พี่วิโรฒจึงเข้ารับการรักษาที่ รพ.จุฬาฯ เมื่อปีที่แล้วอยู่เป็นเดือนๆ

พี่วิโรฒ กลับไปอยู่อุบลรักษาตัวต่อ พี่วิโรฒเดินไม่ได้แล้ว พี่วิโรฒดูแลตัวเองไม่ได้ทำอะไร ยามจะอาบน้ำหรือถ่ายเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย แต่ใจพี่วิโรฒยังเต็มร้อยอยู่เสมอ มีศิษย์รักหลายคนเฝ้าเวียนไปเยี่ยมและดูแลพี่วิโรฒอยู่เนืองๆ เป็นการเยี่ยมเยียนดูแลอย่างไม่มีการพิธีกรรม มีแต่หัวใจต่อสายกัน ยามเมื่อศิษย์มา พี่วิโรฒก็จะมีความสุขสบายกายและสบายใจ

เมื่อปลายเดือนสิงหาคมปีที่แล้ว ทางขอนแก่นมีการจัดอภิปราย Dinner Talk และหลายๆคนอยากให้พี่วิโรฒไปเป็นองค์ปาถก แต่ก็เป็นห่วงกันว่า สุขภาพพี่วิโรฒจะเดินทางไปได้หรือ แต่ทุกคนก็อยากจะให้พี่วิโรฒมา แต่ก็ไม่มีใครอยากให้พี่วิโรฒมาในเวลาเดียวกัน เพราะอาจจะเป็น "Lecture ครั้งสุดท้ายของพี่วิโรฒ" ก็เป็นไปได้ เป็นความอยากที่ขึ้นอยู่กับความเป็นห่วง เป็นความอยากของศิษย์ที่รักและเป็นห่วงครู.... แต่พอพี่วิโรฒรู้ข่าว ก็บอกรับ

ปากจะมาพูดทันที.... วันนั้นศิษย์เก่าขอนแก่นเห็นพีวีโรฒในรถเข็นและร่างกายเสื่อมโทรม มาพูดๆๆ สอนๆๆ ให้ศิษย์ขอนแก่นฟังกัน... มวลศิษย์มีความสุขและอึ้งอ้อม และพีวีโรฒก็มีความสุขมากๆที่ยังคงเป็น “ครูอีสาน” ทั้งกายและใจ

หลังจากที่พีวีโรฒสอนชาวขอนแก่นเสร็จแล้ว พีวีโรฒก็นั่งรถกลับอุบล และรักษาตัวอยู่ที่บ้านหลังน้อยอยู่อีกหลายเดือน จนเมื่อไม่กี่อาทิตย์มานี้ อาการป่วยของพีวีโรฒหนักขึ้นมาก ความเจ็บปวดจากมะเร็งในกระดูกเพิ่มขึ้นรวดเร็ว พีวีโรฒจึงต้องกลับเข้าโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง พีวีโรฒกลับสู่จังหวัดที่ตัวเองผูกพันที่สุด พีวีโรฒเข้ารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ฯ ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น สถานศึกษาที่พีวีโรฒใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตที่นี่

ผมทราบข่าวการป่วยของพีวีโรฒจากเหล่าศิษย์ของพีวีโรฒที่เป็นศิษย์ของผมด้วย ข่าวถูกแจ้งมาให้ทราบเป็นระยะๆ จนกระทั่งเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๑ ก็มีโทรศัพท์จาก ดร.หน่อง ซึ่งเป็นอาจารย์ที่อุบล, อ.หุยและ อ.หญิง จากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ฯ. เจ้าเตียง นายทหารอากาศ และนายม่ จากพัทยา ส่งข่าวด้วยข้อความที่ตรงกันว่า.... “อาจารย์วีโรฒ น่าจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกิน ๒๔ ชั่วโมง น่าจะอยู่ได้ไม่ถึงวันพรุ่งนี้” เป็นข่าวที่น่าตกใจว่าทำไมเวลาของคนดีๆถึงได้สั้นขนาดนี้ เพราะอย่างน้อยก็รู้สึกอยากไปเยี่ยมพีวีโรฒในวันต่อมาอยู่แล้ว เพราะว่าต้องไปสอนหนังสือที่ ม.มหาสารคาม ในวันรุ่งขึ้น (๑ กพ.) ซึ่งได้นัดกับ อ.ด้ว อาจารย์ที่มหาสารคามไว้แล้วว่าเมื่อสอนที่มหาสารคามเสร็จก็จะขับรถมาขอนแก่น ไม่ต้องทานข้าวเย็นกัน แต่จะมาเยี่ยมไข้พีวีโรฒ..... แล้วเราจะไปเยี่ยมทันเวลาหรือเปล่า

ผมจึงขกหูโทรศัพท์ไปหา ดร.หน่อง ซึ่งขับรถมากับสามีและรุ่นน้องจากอุบลราชธานี เพื่อมาเฝ้าไข้พีวีโรฒ ว่า.... พรุ่งนี้เมื่อผมลงเครื่องบินที่ขอนแก่นแล้ว จะแวะไปหาพีวีโรฒก่อนสัก ๒๐ นาที ขอให้พีวีโรฒก่อนที่จะนั่งรถต่อไปสอนหนังสือที่มหาสารคาม ซึ่งอาจารย์หน่องก็บอกเส้นทางเป็นอย่างดี และนัดแนะกันว่าจะเจอกันที่หน้าตึก ให้ผมโทรศัพท์ไปหาเมื่อลงจากเครื่องบินแล้ว..... หวังว่าคงจะได้กราบเยี่ยมพีวีโรฒทันเวลา

วันศุกร์ที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผมออกเดินทางจากกรุงเทพมหานครตอนเกือบเที่ยง เพราะเปลี่ยนตัวเครื่องบินไม่ได้ เครื่องบิน Delay และถึงขอนแก่นช้ากว่ากำหนดการ ไปถึงขอนแก่นก็บ่ายโมงกว่าแล้ว ต้องไปสอนหนังสือตอนบ่าย ๒ โมง ต้องใช้เวลาเดินทางจากหน้าสนามบินสู่หน้าตึกคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ประมาณ ๑ ชั่วโมง ถ้าขับรถตรงไปเลย ก็จะเข้าสอนช้าไปสัก ๑๐-๑๕ นาที (นักเรียนต้องรอครู) ผมถามน้ำที่ขับรถมารับว่า รพ.ศรีนครินทร์อยู่ไกลไหม เขาตอบว่าอยู่ในมหาวิทยาลัย เลี้ยวเข้าไปในมหาวิทยาลัย ซึ่งนับว่าเกือบเป็นทางผ่านไปมหาสารคาม ซึ่งทั้งหมดจะเสียเวลาเพิ่มขึ้นประมาณครึ่งชั่วโมง รวมแล้วผมจะต้องให้นักเรียนรอประมาณเกือบ ๑ ชั่วโมง ผมก็มาถึงทางแยกของการตัดสินใจว่า....

.... จะไปเยี่ยมพีวีโรฒแล้วไปสอนหนังสือช้า (นักเรียนต้องรอครู) แต่ได้กราบพีวีโรฒ หรือ ... ไม่แวะเยี่ยมพีวีโรฒ ตรงไปสอนหนังสือเลย นักเรียนไม่ต้องรอครู แต่ผมไม่ได้กราบพีวีโรฒ

เป็นการตัดสินใจที่ยากจริงๆ แต่ต้องรีบตัดสินใจ เพราะน้ำขับรถออกจากรถสนามบินแล้ว ผมคิดถึงพีวีโรฒและคิดถึงนักเรียนมากๆ จึงตัดสินใจว่า ถ้าผมถามหัวใจพีวีโรฒ พีวีโรฒจะให้คำปรึกษาผมว่าอย่างไร คำตอบที่ปรากฏขึ้นในมโนคติผมก็คือ....

“ยอดเยี่ยม คุณไปสอนหนังสือ คุณอย่าให้นักเรียนรอ คุณอย่ามากังวลกับผม ผมไม่ไปไหนไกล”

ผมชะลอความคิดอยู่พักหนึ่ง แล้วก็กระซิบบอกน้ำที่ขับรถว่า “ตรงไปมหาสารคามเลยครับ”

ขกหูโทรศัพท์ไปหา ดร.หน่อง ศิษย์รักจากอุบล แล้วถามว่าพีวีโรฒเป็นอย่างไร ดร.หน่องบอกว่า “พีวีโรฒยังอยู่แต่ไม่รู้สึกตัวแล้ว ไม่รู้จะอยู่ได้นานแค่ไหน คินนี้แม่พีวีโรฒจะมาหาลูกที่ขอนแก่น” จึงบอกอาจารย์หน่องไปว่า...

“ผมจะไปสอนหนังสือก่อน จะไปทำหน้าที่ครูดูๆอย่างพี่วีโรฒก่อน แล้วจะรีบกลับมาเยี่ยม” อาจารย์หนองเข้าใจผมดี เพราะอาจารย์หนองเป็นศิษย์ของพี่วีโรฒ

ผมเดินทางมาถึงมหาสารคามเข้าห้องเรียนช้าไป ๑๕ นาที มีนิสิตชั้นปีที่ ๓ ๔ และ ๕ ร้อยกว่าคนนั่งอยู่เต็มห้อง มีลูกศิษย์ที่ตอนนี้นักกลายเป็นอาจารย์หลายชีวิตนั่งรออยู่ในห้อง ผมมายืนกลางห้อง ไม่มีการแนะนำตัวผมว่าผมคือใคร และจะมาสอนเรื่องอะไร เสมือนหนึ่งพวกเขากำลังรอผมอยู่เป็นเวลาเกือบ ๑ ชั่วโมงแล้ว ออกาจะรู้ว่าจะสอนอะไรและสอนอะไร

ผมยืนนิ่งมากอยู่หน้าห้อง สงบใจ มองไปข้างหน้าเห็นนักเรียนคอยอยู่เต็มห้อง ทุกคนแปลกหน้า แต่ทุกคนพยายามเป็นอันหนึ่งเดียวกัน เพราะเรากำลังจะต้องทำหน้าที่ครูและศิษย์กัน ผมเริ่มพูดช้าๆ ขึ้นว่า....

“วันนี้ จะเป็นวันที่ผมจะตั้งใจสอนให้มากที่สุด จะเป็นวันที่ผมไม่ลืมการสอนวันนี้โดยเด็ดขาด เป็นวันที่ผมจะใช้พลังและความสามารถผมให้เต็มขีดจำกัด ขอให้ทุกคนอย่าใช้เพียงสมองในการเรียน แต่ขอให้ใช้วิญญาณในการเรียนด้วย ผมจะตั้งใจสอนให้มากที่สุดในวันนี้.....”

ผมสอนหนังสือให้ศิษย์สารคามอย่างตั้งใจและใช้พลังทุกอย่างที่มี ผมแต่งตัวสอนนักเรียนเรียบร้อยที่สุดในชีวิตของความเป็นครู ผมผูกเนคไทด์สีดำ และสูทสีดำ ไม่สนุกที่แต่งกายอย่างนั้นแล้วยืนสอนหลายชั่วโมง แต่ผมรู้สึกเพียงอยากทำอะไรสักอย่างที่ทำให้เกิดจินตนาการของผม รู้สึกว่าวันนี้จะทำทุกอย่างให้ดีที่สุดเพราะผมไม่ได้มีโอกาสไปเยี่ยมพี่วีโรฒ ผมสอนตั้งแต่บ่ายสองโมงสิบห้า ถึงหกโมงเย็น ไม่มีศิษย์คนไหนหลับหรือโทรศัพท์เลยสักคน.... ขอบคุณศิษย์สารคาม

หกโมงเย็นแล้ว ผมต้องรีบกลับไปเยี่ยมพี่วีโรฒที่ขอนแก่นแล้ว ผมเอาภาพพี่วีโรฒที่ อ.น้อค เตรียมไว้ให้ฉายขึ้นจอใหญ่ แล้วผมก็บอกกับนักเรียนของผมว่า.....

“วันนี้ผมมาสอนพวกคุณด้วยความตั้งใจที่สุดอย่างที่ผมบอกพวกคุณไว้ตอนต้นชั่วโมง แต่พวกคุณอาจจะยังไม่ทราบหรือไม่เข้าใจว่าทำไมผมถึงพูดเช่นนั้น....

วันนี้ผมมี ๒ ทางเลือกที่ต้องเลือก ก็คือผมต้องมาสอนพวกคุณให้ทันเวลาในฐานะที่ผมเป็นครู หรือผมจะไปเยี่ยมดูใจพี่วีโรฒ ศรีสุโร ครูประจักษ์แห่งอีสาน เป็นครั้งสุดท้ายของชีวิตที่เขา แล้วผมก็จะมาสอนพวกคุณช้ากว่าตารางเรียน ผมคิดและถามในใจว่าถ้าผมถามพี่วีโรฒ พี่วีโรฒจะตอบอย่างไร ซึ่งผมได้คำตอบในมโนคติว่าผมจะต้องมาสอนพวกคุณให้ทันเวลาดีกว่า ผมจึงไม่ได้ไปเยี่ยมพี่วีโรฒ....

ที่ผมสอนพวกคุณอย่างตั้งใจ ก็เพราะว่าวันนี้ผมและพี่วีโรฒอาจไม่มีโอกาสได้ไหว้และรับไหว้กันเป็นครั้งสุดท้าย ก็เพราะว่าผมจะต้องมาสอนหนังสือให้พวกคุณ ผมมาสอนพวกคุณอย่างเต็มใจและตั้งใจ และผมก็เชื่อว่าพี่วีโรฒจะมีความสุขอย่างมากในการตัดสินใจครั้งนี้...

มาถึงจุดนี้แล้วอยากจะบอกว่า พี่วีโรฒและผมได้ทำหน้าที่ของสถาปนิกรุ่นพี่อย่างเต็มที่แล้ว พวกคุณอาจจะทำหน้าที่ต่อไปหรือไม่ก็ได้ ไม่ว่ากัน ไม่โกรธกัน แต่ถ้าหากคุณทำหน้าที่ต่อ ประเทศนี้และวิชาชีพนี้ ก็ยังพอเป็นความหวังได้ และด้วยความหวังนี้ก็จะทำให้พี่วีโรฒจากโลกนี้ไปอย่างสงบและมีความสุข”

และผมก็ปิดการสอน นักเรียนหลายๆคนคงไม่เข้าใจ หรือมองเห็นความสำคัญของความหมายของผมที่พูดออกไปเท่าไร แต่ศิษย์ของพี่วีโรฒและศิษย์ของผมอย่าง อ.ปราง หรือ อ.อ้อ ที่นั่งอยู่ในห้องนั้น อาจน้ำตาซึมอยู่เพราะเขาเข้าใจคำว่า “ครู และ ศิษย์” เป็นอย่างดี เขาเป็นครูของนักเรียนในห้อง และเป็นศิษย์ของพี่วีโรฒเขาข่มเข้าใจ

ผมออกจากมหาสารคามและตรงไปที่ รพ.ศรีนครินทร์ กับ อ.กึ่ง คณบดี อ.กัตัญญู อ.ตัว และเราก็มายัง รพ.ศรีนครินทร์เวลา ๑๘.๓๐ น. เวลาที่หวังว่าพี่วีโรฒยังมีชีวิตรอศิษย์ไปกราบอยู่

ที่ห้องผู้ป่วยวิโรฒ ศรีสุโร มีญาติพี่วิโรฒและลูกศิษย์อยู่หลายคน พี่วิโรฒนอนหลับตาอยู่ มีหน้าากาก และสายระโยงระยาง ลูกและภรรยาพี่วิโรฒกำลังพูดอยู่กับพี่วิโรฒเพื่อให้กำลังใจ แต่พี่วิโรฒไม่มีปฏิกิริยาตอบ ญาติพี่วิโรฒพยายามบอกพี่วิโรฒว่าให้รอคุณแม่ ซึ่งตอนนี้กำลังเดินทางมาขอนแก่น เป็นบรรยากาศที่ทุกกำลังใจ ส่งไปให้พี่วิโรฒเต็มที่ ศิษย์หลายคนยืนและนั่งคุกเข่าอยู่เงียบๆ ส่งจิตช่วยพี่วิโรฒอย่างตั้งใจและมีสมาธิ น้ำตาลกล หรือร้องไห้แบบไม่มีเสียงทั้งชายและหญิง บางคนทนความกดดันไม่ไหวก็เดินออกจากห้องไปสักพักหนึ่งเพื่อพัก จิต แล้วก็กลับมาให้กำลังใจพี่วิโรฒใหม่

พี่วิโรฒอาการ ไม่ดีเลย หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ระบบการหายใจเริ่มติดขัด ญาติพี่วิโรฒพยายามเข้าไป กอด เข้าไปพูดว่า “รอแม่สักครู่ แม่จะเดินทางมาถึงแล้ว แม่จะมาหาพี่วิโรฒ” ทุกคนพยายามรังชีวิตของพี่วิโรฒให้ อยู่รอคุณแม่สักนิด... หลายความคิดอยากให้พี่วิโรฒจากไปอย่างสงบ สบาย ไม่เจ็บปวด และในความคิดเหล่านั้น ส่วนอยากให้พี่วิโรฒอยู่อีกสักนิด อยู่รอคุณแม่มาดูใจลูกชายผู้ยิ่งใหญ่สักครั้งหนึ่ง เป็นครั้งสุดท้ายของชีวิต

เวลา ๑๕.๔๐ น..... เสียงโทรศัพท์ของลูกชายพี่วิโรฒก็ดังขึ้น เขาวิ่งออกนอกห้องเพื่อพูดโทรศัพท์ แล้ว ก็ได้ยินเสียงเขาว่า คุณย่าอยู่ที่สระบุรีแล้ว คุณพ่อรอคุณย่าอยู่ คุณย่ารอสักครู่ เตี่ยวคุณย่าคุยกับพ่อนะครับ แล้วเขาก็วิ่งเข้ามาในห้อง เอาโทรศัพท์แนบกับหูของพี่วิโรฒ ไม่ทราบว่าคุณแม่ของพี่วิโรฒพูดอะไรกับพี่วิโรฒ เมื่อคุณแม่ พูดเสร็จ กราฟแสดงการเต้นของหัวใจของพี่วิโรฒก็เรียบขึ้น.... พี่วิโรฒจากไปแล้ว จากไปอย่างสงบ จากไปพร้อม กับการทำหน้าที่ของลูกที่ดี และครูที่สมบูรณ์ ณ เวลา ๑๕.๔๕ น. วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

การ เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย เป็นธรรมดาของมนุษย์ ไม่มีใครหลีกเลี่ยงพ้น

แต่สำหรับชีวิตของคนบางคนนั้น เกิดมาแล้วนับว่า “ไม่เสียชาติเกิด” เพราะเขาได้ทำสิ่งดีๆ ที่สำคัญเอาไว้

มากมายทั้งทางวัตถุและจิตวิญญาณ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือพี่วิโรฒแน่นอน

สำหรับผมแล้ว พี่วิโรฒเป็นทั้งครูและศิลปิน ผู้มีค่าของแผ่นดิน พี่วิโรฒแสดงให้เห็นและเข้าใจถึง

ความเป็นครูและศิลปิน トラבלมหายใจสุดท้ายจริงๆ

Great Teacher and the Last Drama... วิโรฒ ศรีสุโร

ยอดเยี่ยม เทพทรานนท์ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑